

Lyckliga bilder

noveller av

Mårten Steen

Boksidan

Lyckliga bilder

- noveller av

Mårten Steen

Copyright: Förlaget Boksidan 2008
Box 558
146 33 Tullinge

Lyckliga bilder, ISBN-nummer: 978-91-86199-31-9

Läs mer på www.boksidan.com!

Semesterminnen

– Men det är väl för fan här! Kolla den där stenen som sticker upp ur vattnet, den är ju precis lika dan och sen trappan där. Fast när bilden till katalogen togs var väl stranden städad.

– Det är inte det, det känns liksom inte samma, inte lika mysigt.

Han suckade, högt, så att hon verkligen skulle höra det. Därefter, med tydlig irritation:

– Okej, vad är det för fel då?

– Den såg ut som en sån där drömstrand, det sa du också. Det var ju den som gjorde att vi ville åka hit.

En lång paus sedan lite mjukare:

– Här skulle vi ligga på stolar och läsa, ibland bada, ibland ta en öl.

– Jaha och vad gör vi nu då? Vad är det vi ligger på, du har en bok i handen och jag har en öl.

Hans röst var ironisk och som för att markera det sagda, eller av ren törst tog han en klunk. Ölen smakade varmt och avslaget.

Anna låg med boken lyft emot ögonen. Det såg inte ut som om hon läste, mer som att boken skuggade henne från solen, ögonen skymtade nästan slutna under solglasögonen.

Hans ansikte var ännu skuggat av parasollet, men inte länge till, snart skulle solens strålar nå även honom. Just som solskivan började synas vid sidan om parasollet lindrades dess strålar av ett ensamt moln.

Anna reste sig, häftigt för att vara henne. Hon stod med rumpan emot honom och tittade över havet. Med högra handen drog hon ut bikinitrosan som tryckts in mellan skinkorna. Därefter smekte samma hand längs benet. Sexigt egentligen, och det här var lår som han, kanske, skulle få smeka ikväll.

Munnen log, ögonen log, hela hennes person strålade av lycka när hon kom upp ur vattnet. Efter att solen torkat henne på bägge sidor vände hon sig emot honom, fångade hans blick och sa:

– Mysigt! Inget mer bara det, men det räckte för att han skulle veta.

Han försökte le tillbaka, men äkta kändes det inte.

Varm, törstig, sysslolös, med en tråkig bok, sista semesterveckan, den som skulle vara pricken över i:et, som skulle ge minnen att njuta av hela hösten.

Anna såg att han var missnöjd, visste det, eller då så var hon törstig själv, hennes högra hand smekte honom över armen, munnen frågade:

– Vill du ha en öl?

Nu log han på riktigt.

Ännu en halvt urdrucken öl, avslagen, varm. Inte som det borde smaka, inte ens första klunken, en bismak av metall. Men ändå en öl vid havet, med solen i huvudet och Anna vid sidan. Kanske ett dopp skulle ge svalka, en glass på det och därefter fullkomlighet.

Hur varmt än termometern sa att vattnet var, kylde det. Långsamt vande sig låren, än väntade det värsta, fast här kan man inte stå och larva sig hur länge som helst, till och med ett par äldre damer hade hunnit doppa sig under det att han inte fått vatten ens över midjan. Ett steg till, något stack honom i stortån, men inte värre än att det gick att gå vidare. Några steg till, han bet ihop och kastade sig ned i vågorna.

Den lilla smärtan i vänster stortå varken till- eller avtog. Fast vattnet kändes skönt nu, inte för kallt. Det skulle nog gå att ligga i ett tag, men varför det? Några simtag emot stenformationen, vattnet blev kallare, han prövade att stå, smärtan i tån densamma. Runt honom i vattnet, som om någon hållt olja i det. Vattnet klart, fast ändå orent. Det avgjorde, han gick upp, linkade demonstrativt, satte sig på britsen och lyfte foten med båda händerna emot ansiktet.

Tån såg blek ut i det starka solljuset. Några små mörka streck och dito prickar syntes tydligt under huden. Med upptäckten började tån bulta. Anna tittade på honom, satte sig bredvid honom och frågade oroligt, men inte mer än så, om vad som hänt.

Han svarar med både bitterhet, smärta och oro att något stack honom, kanske en sjöborre. Anna utan panik, utan att föreslå varken läkare eller sjukhus:

– Gör det ont?

– Vad fan tror du, förresten kan det vara farligt. Jag vet en som fick hela foten uppsvullen, feber och allt möjligt under flera månader.

– Ja, men det var ju i Thailand. Det här är ju Kroatien, här är dom väl inte så farliga.

Han ilskande till:

– Vaddå, tycker du att jag ska gå med det här?

– Nej så klart, ligg kvar så ska jag fixa nål och pincett. Vill du ha något att dricka?

Hon smekte honom, han besvarade smekningen och sa:

– Kanske en öl.

Det tog någon timme med väntan, blod, svordomar och ibland smärta. Sedan syntes inga svarta streck eller prickar, istället fanns det sju uppsprättade hål.

Tån ömmade, fast på ett annat sätt, som om stickorna faktiskt var borta.

Lunchen, ännu en av dom där konstiga hamburgarna med små korvar av köttfärs mellan två skivor av stora mjuka hamburgerbröd. Vid sidan, på papptallriken, en klick med ajvar en annan med lökbitar. Enda verktyget, en tandpetare, som var hopplöst att använda för att sprida tillbehören över korvarna. Denna möda för att sedan uppleva hur minst en tredjedel av korvarna faller ur det mjuka brödet ner på magen. Han visste att det skulle bli så igen, som igår. Men det här var det enda måltidsalternativet utöver pizzabitar. Anna tog en pizzabit. Lycklig hon som blev mätt på det och dessutom påstod att hon tyckte dom var goda.

Han måste ha somnat för han överraskades av att Anna smorde in honom på ryggen. Hon hade hunnit en bra bit ner emot badbyxorna. Lite som massage, men samtidigt gjorde det ont när handen gneds emot huden.

– Hej, du måste smörja in dig om du ska ligga i solen. Det vet du väl. Du kommer att bli alldeles röd här.

– Fan, jag måste ha somnat, men är det inte för sent att smörja in nu då?

Borde vi inte sätta oss i skuggan?

Annas goda humör sjönk direkt. Hon slutade smörja.

Tystnad, solen avgjorde genom att försvinna bakom klipporna.

På väg emot hotellet, Anna stannade och pratade med ett par engelskor. Han lite utanför, onödig, satte sig på en sten och väntade. En bra stund senare, de gick vidare. Anna:

– Dom är väldigt trevliga, dom sa att dom ätit på ett ställe i går som hette ”Lasko Pivo”, det ligger en bit bakom vårt hotell.

– Men vaddå, det är ju ett ölmärke, det kan ju vara vilket ställe som helst. Dom skrattade, hon kärleksfullt.

Senare samma dag, nu in på kvällen, runt halv åtta, solen är kvar på himlen, en lummig innergård. Han och hon på var sida om ett trädgårdsbord av gjutjärn. Runt dom: blad och blommor, över dom: blad, på bordet en tallrik framför var och en, bestick, bomullsservetter, en karaff med rött vin, vinglas, en flaska mineralvatten, vattenglas, en skål med bröd, salt och peppar. På Tomas tallrik väntar en stor, saftig biff. Vid sidan om biffen: bearnaisesås, på biffens andra sida: rosmarindoftande råstekt potatis. Solen skiner genom bladverket ovan deras huvuden, tecknar bilder på bordet, glittrar i rödvinet. En stund, Anna är tyst, det luktar sommar, mat, syrenbersån på landet, grillkvällarna. Utan att invänta Anna skär han en bit av köttet, kniven glider igenom. Han tuggar, mört, som leverpastej. Det känns med en rysning i hela kroppen. Nu är han hemma, resan, sommaren, semestern. En bild, det räcker, den är för evigt lagrad i hans minne som sommaren då de var i Kroatien.

Barn

De var färdiga med middagen och kaffet med mammas citronmarängårta. Stig satt kvar med pappa och ett glas konjak. Mamma, Stina och Anton hade gått i säng. De vardagliga samtalsämnen började ta slut.

– Så hur var jag när jag var liten då?

– Men det vet du väl!

– Nä, jag vet inte hur ni upplevde mig, sen minns jag ju inte hur jag var i Antons ålder.

– Du var en underbar pojke, snäll, kramig, ja mysig.

– Kom igen, inte hela tiden väl. Jag måste väl ha varit busig och jobbig jag med. Precis som Anton.

Fadern reste sig, frågade om han ville ha mer konjak. Han inväntade inte svar, tog inte med glaset, gick ut i köket, kom tillbaka med flaskan i ena handen och påsen med salta pinnar i den andra. Fortfarande utan att fråga höll han upp i bägge glaset, ganska rejält, luktade inte på drycken som han brukade, drack.

– Anton är väl snäll tycker jag, åtminstone när han är här.

Stig tvekade. Prata om Anton eller för ovanlighetens skull honom själv. Det senare kändes intressantare, nu när dom för en gång skull vara både ensamma och på gränsen till förtroliga. Dessutom lättade i sinnet av alkoholen och med minnet av den goda middagen kvar i magen.

– Är han snällare än vad jag var i hans ålder?

– Jag vet inte, jag ser honom ju inte när ni är ensamma. När vi var på besök hos farmor och farfar, då var du alltid väldigt snäll.

– Jamen jag var ju nästan rädd för dom. Sen var vi bara där på julafton, påskafton och kanske på farfars födelsedag. Förresten är ett snällt barn ett sånt barn som bara håller käften och aldrig vågar göra något? Är inte det ett väldigt kuvat barn? Kan vi, förresten, inte sluta kalla dom farfar och farmor nu. De blir så förvirrande, det är ju ni som är det nu.

Dom flinade, pappan nickade, sedan fortsatte han:

– Du var då inte kuvad, det hade nog aldrig gått att kuva dig.

– Jag var stökig alltså? Då var jag väl inte så värst underbar?

– Nej då, du var väl ungefär som alla andra barn.

– Vad vet du om det? Jag har ju inga syskon och inga kusiner heller för den delen.

Pappan skruvade på sig, kanske omedvetet. Som om han kände sig skyldig för det. Som om det var hans fel. Till viss del var det kanske så, men Stig visste att de försökt skaffa syskon till honom men att något gått snett när han föddes. Att hans föräldrar i sin tur inte skaffat syskon var knappast hans fel, men det kanske smärtade honom. Det verkade som om han letade efter svar, men inte fann något. Efter en lång stund och ett par klunkar svarade han, fast inte på frågan:

– Du var så söt när du sov. Du låg mellan oss och höll i min pyjamasjacka, ibland låg du och kramade om min arm.

– Hur länge sov jag i er säng?

– Ganska länge, tror jag. Du fick en egen säng när mamma, jag menar Maud, slutade med amningen. Fast den vägrade du att sova i tills du var en sådär kanske fem år.

- Vägrade? Men det var väl bara att låta mig ligga där och skrika en stund så hade jag väl somnat. Så gör vi med Anton, det fungerar alltid. Han skriker lite, sen somnar han.
 - Ha, tror du inte vi provade med det va? Du bara vägrade. La vid dig i spjalsängen kunde du ligga där och skrika i timmar. Vad tror du grannarna skulle ha tyckt om det?
 - Jag tyckte du sa att det var mysigt när jag låg mellan er och höll i din pyjamas.
 - Visst det var verkligen mysigt, nått av det finaste jag minns ifrån när du var liten. Som att jag kunde ge någon trygghet, eller lycka kanske.
 - Men ändå ville ni att jag skulle sova i min egen säng?
 - Tja, du fick ju inga syskon.
- Pappan flinade, Stig garvade. Sedan, halvt allvarligt:
- Var det därför? Egentligen visste han svaret på den frågan.
 - Nej det vet du väl? Att mamma, jag menar Maud, fick någon slags förstoring på hjärtat när hon födde dig, hon höll ju på att dö.
- Stigs tankar återkom till varför hans föräldrar inte ville ha honom i sängen trots att det tydligen var så mysigt. Det kanske var mamma som inte velat ha honom där, kanske var hon svartsjuk på att han alltid låg och kramade om pappa. Samtidigt som han tänkte på detta:
- Visst vet jag det, förlåt mamma, men frågan är kvar obesvarad.
 - Du sparkade rätt mycket. Fast du var väldigt söt också, när du låg där. Sög på tummen och höll i min pyjamas.
 - Sparkade jag dej?
 - Nä mest mamma faktiskt, fast det hände väl att man fick en känga då och då.
 - Mer då? Höll jag på och på och gnydde och hade mig, som Anton brukar göra?
 - Gnydde, du skrek, drömde väl något läskigt. Helt plötsligt kunde du ge upp ett jätteskrik utan att ens vakna.
 - Fast ni vaknade.
 - Och kunde inte somna om, så klart.
 - Sov jag hela nätterna?`
 - Nä du vaknade ganska ofta, även när du blev lite större, efter att mamma slutat amma dig.
 - Grinade jag?
 - Ibland, inte så ofta.
 - Någon gång per natt?
 - Mer än så tror jag, ett par gånger minst.
 - Det är väl väldigt ofta tycker jag, jämfört med Anton. Men vad gjorde ni då?
 - Du vet, vi försökte väl trösta dig, kommer egentligen inte ihåg, efter ett tag somnade du väl.
 - Hur stod ni ut egentligen, det låter ju som om jag var helt för djävlig.
 - Det var ju inte ditt fel, du var så söt.
- Stig började så smått lacka till. Satt tyst, tog en rejäl klunk, tömde hela glaset.

Därefter tömde han skålen med jordnötter och mellan tuggorna, med smeten i mun:

– Alltså, jag sparkade er, höll om din arm så att du inte kunde röra den, grät, skrek och förstörde erat sexliv och du påstår att det är något av dina finaste minnen av mig som barn. Jag måste således ha varit helt överdjävlig i vaket tillstånd.

Pappan skrattade, till synes hjärtligt.

– Jamen, det där glömmar man fort, men ditt grepp om min arm, det glömmar man inte.

Vinnaren

Lördag, mitten av augusti, det är V75:ans fjärde avdelning, Kalle är fortfarande med.

På TV:n körs en massa ointressant rundsnack, sen väntar reklamen. Kalle går till kylan efter dagens andra, veckans belöning, 5 burkar öl varje lördag och V75:an. Ett system för en sådär 400 kr varje vecka. Det går ganska bra, inte mer än ett par tusen back i år.

Snart dags för femte avdelningen, ett par klunkar av den nyöppnade ölen. Han har spikat det loppet, en säker vinnare. Hon leder ganska klart, men i upploppet blir hon omsprungen, blir 2:a. Resten av spelet gick in. Ett hyfsat, eller rent av, ovanligt bra resultat, men den här veckan gav det inte mycket mer än dubbla insatsen. Kapital för ett par lördagar framåt.

Nästa lördag samma sak, fem öl och ett lite större system för 600 kr. Fyra lopp satt, men han torskade i femte och sjätte loppet. Sedan var det inget kul att kolla. Helvete, han hade tänkt satsa på båda dom två hästarna som vann. Fan det var Thomas fel, igen. Nästa lördag då? Inga stålar kvar, låna av morsan? I helvete heller, aldrig, inte till V75 i alla fall. Skita i att äta lunch ute? Ta med matlåda med typ makaroner eller nudlar, fy fan. Riskera skörbjugg bara för att spela, där går fan gränsen. Vilket djävla pissliv, tvingas välja mellan makaroner hela veckan för att få lite kul i helgen eller inget roligt i helgen, fast mat i veckan.

Det blev söndag, Kalle sov länge, kollade på TV, åkte till morsan, åt middag, tittade på TV, åkte hem, sov, klockradion tjöt vid sextiden, ett par snooze, upp, duscha, kaffe med macka i snabbt tempo, in i bilen, motorväg, av vid Kungens Kurva, parkerade på en av firmans rutor, in, bytte om, kollade i högen med arbetsorder. Med tvekan tog han det jobb som låg överst, en 735:a som blivit påkörd på vänster framflygel, byte av skärm, front, grill och lyktinsats, kan behöva riktas. Det som gjorde honom tveksam var riktningen. Så lätt att det blev fel, men OK, den låg överst.

Lunch måndag, vilket innebar pizza. En av grabbarna hade fått sex rätt i helgen, fan, djävla tur-Nisse. Hur fan kunde han spika rätt häst i tredje, han som knappt kunde se skillnad på ett sto och en hingst.

Bilen var klar strax efter lunch, ingen riktning, alla delar rätt beställda och de satt som en smäck. Jobbet gjort på standardtiden, han firade med en chokladboll till fiket. De andra kollade lite, chokladboll betydde att man hade något att fira. Han sa inget och ingen frågade. Löjligt att fira en sån grej. På eftermiddagen tog han ett lätt jobb, inte det översta, vilket gjorde att han kunde gå till duschen lite tidigare. Sen affären, laddade förråden, hem, yoghurt och mackor, TV fram till åtta, loggade in sig på spelet, sömning vid tiotiden, loggade ut vid elva, somnade direkt.

På fredan blev det lite extra, utgång med Peter, öl hos honom, ner till pizzerian, lyxpizza med oxfilé och bearnaisesås. Tomas bjuder på en runda shots. Kalle bjuder tillbaka, Peter får stå över, han bjöd ju hemma. Vid elvatiden, ganska packad, taxi till Snaps, håller på att inte komma in. Mer öl i baren, dåligt med brudar, fast ändå inte i stånd att ragga. Black Jack istället, vinner ihop till en öl som han inte behöver. Vinglar till tunnelbanan.

Veckan efter, på tisdagen, händer något speciellt. En polare, som han hjälpt med bilen, kommer med en flaska whisky, fina grejor, "Mac Allen" 12 årig, köpt på någon flygplats. Händelsen firas på kvällen, med ett par stadiga och nätpoker. Han torskar, givetvis, men vaddå, buy-in kostade 50 kronor.

Torsdag, på kvällen, privat-meck-kväll på jobbet, alla är där. Kalle byter bas-elementen till stereon, fick ett par riktigt feta av en polare som tack för ett jobb. Dom passar nästan, men nästan är inget problem för en meck som Kalle. Han sågar ett par korta slitsar i plåten och bockar om den så snyggt att det ser ut som original. Lånar lite bättringsfärg till sågytan, perfekt!

Lördag, pizza hos Tomas och en gemensam v75:a utan vinst.

Söndag, hjälper Tomas byta avgassystem. Eller hjälpte, Tomas räcker grejor, han gör jobbet. Verkstan som vanligt, OK:s gör det själv hall i Farsta, billigt, bra lager med prylar och aldrig några problem att få tid vid meck-platserna med billyft. Dom andra är ju bara där för att tvätta bilen vid någon av spolplatserna. Förutom när det är dags för däck-byten, då håller han sig undan.

Onsdag, morsan fyller år, Kalle köper en flaska sherry som vanligt. Morsan låtsas vara överraskad. Hon bjuder på fläskfilé africana, Kalle låtsas i sin tur bli överraskad.

Lördan efter går han lill-plus på travet, spelar sen bort vinsten och resten av kassan på Black Jack. Men, lugna puckar, lön på måndag, pengarna räcker nästan fram, käk i kylan.

Sen, på lördagen, sjunde avdelningen, Kalle har prickat in alla hästar hittills. Ett ganska stort system, 600 kronor. Fast det är värt minst det dubbla nu. Han har markerat två hästar i sista loppet, båda ligger i täten. Den ena först. Den andra kommer på utsidan, men den hinner inte. Fan, det kunde ha blivit en riktig skräll, fast nu bara en miljon tvåhundra tusen.

En miljon tvåhundra tusen, han börjar skaka, kollar bongen igen, kollar en tredje gång och en fjärde. Tappar den på golvet, blir rädd att den ska gå sönder. Han vet inte vad han ska göra med den. Shit, den är ju värd över en miljon. Annars, med småvinster, har det hänt att han viftat med bongarna på krogen. Nu tar han i den som om den vore gjord av silkespapper eller nått. Efter mycket funderande bestämmer han sig för att gömma den under tröjorna i klädsåpet. Därefter firar han med ett par whiskeyppinnar, men inget mer. Det gäller att vara kall nu, vänta tills pengarna finns på kontot. Den kvällen, så klart, svårt att somna, fast på ett positivt sätt. Vad ska han göra med pengarna? Alternativ poppar upp som på figurena på hjulen till enarmade banditer. Ny bil: absolut, kanske en M5:a eller en Corvette, ny TV: också givet, en feting, platt såklart och med HD kvalité, hemma bio: givet, nytt kastspö: varför inte, ABU Ambassadeur, värsta sorten, ny klocka, Rolex: kanske det, en submariner i rostfritt stål, inte för prålig, men det ska synas att han har pengar, kläder: tja kanske det, inget som direkt tänder honom, men det kan väl vara bra, ny spelkonsol: taget. Sen blir det värre, ny lägenhet: varför det? Den här är ju bra, nära till polarna och fin balkong, pengar på banken: kan ju vara bra tills han kommer på något bättre, aktier: aldrig, motorcykel: kul, men farligt, höll på att köra ihjäl sig på den förra. Två månader senare, i en bilkö på motorvägen, vad var det som hände? Kalle tänker tillbaka, som så många gånger förr under den senaste tiden. Grabbarna på jobbet fattade så klart när de såg bilen och klockan. Han hade varit sjukskriven hela första veckan, handlat och njutit av livet, men måndan efter, när han klev ur M5:an, och med spelad nonchalans tittade på klockan, reservdelskillen såg honom, fattade direkt, kom fram, sa grattis och krävde tårta, frågade hur mycket han vunnit. Kalle hade funderat mycket på detta, ingen ide att mörka, alla visste precis hur mycket varje veckas V75:a givit. Sex rätt då skulle han aldrig ha haft råd till den här bilen, det var sanningen som gällde. Dom verkade glada för hans skull och dessutom nöjda med en omgång tårtor. Visst lite tråkningar, men inte på något djävligt sätt. Dom flesta verkade uppriktigt glada för hans skull faktiskt. Polarna däremot, verkade liksom vilja ha en del av det. Han bjöd på fin restaurang med trerätters middag och allt dricka de kunde önska sig, fast sen när dom gick vidare var det som om han skulle bjuda i alla fall. Samma sak var det veckan därefter, de tittade på honom när det var dags att betala, både Peter och Tomas. Han gjorde det, men den gången kändes det inte lika roligt, senare på kvällen sa han det, stämningen blev kylig, dom skildes, han tog taxi hem, dom andra stannade väl kvar. Kön lättade, han släpper kopplingen och rullar vidare emot jobbet, han skulle bli försenad, av vid Kungens Kurva, parkerar på en av firmans rutor, in, byter om, kollar i högen med arbetsorder. Med tvekan tar han det jobb som ligger överst i högen, en 735:a som blivit påkörd på vänster framflygel, byte av skärm, front, grill och lyktinsats, kan behöva riktas. Det som gör honom tveksam är riktningen. Så lätt att det blir fel, men OK, den ligger överst. Lunch måndag, pizza, han tar den med oxfilé, någon garvar. Bilen blir klar snart efter lunch, ingen riktning, alla delar rätt beställda och de sitter som en smäck. På eftermiddagen tar han ett lätt jobb, inte det översta, vilket gör att han kan gå till duschen lite tidigare. Sen affären, laddar förråden, hem, yoghurt och mackor, TV fram till åtta, loggar in sig på spelet, sömnig vid tiotiden, loggar ut vid elva, somnar direkt.

På fredan blir det lite extra, utgång med Peter, öl hos honom, ner till pizzerian, lyx pizza med oxfilé och bearnaisesås. Kalle bjuder på en runda shots. Vid elvatiden, ganska packad, taxi till Snaps, håller på att inte komma in. Mer öl i baren, dåligt med brudar, fast ändå inte i stånd att ragga. Black Jack istället, vinner ihop till en öl som han inte behöver. Vinglar till taxikön. Torsdag, på kvällen, privat-meck-kväll på jobbet, alla är där. Kalle installerar CD-växlare i bagageutrymmet, det går ganska bra, men han råkar göra en liten repa i ett av gångjärnen till luckan.

Lördag, pizza hos Tomas och en gemensam v75:a utan vinst.

Söndag, bjuder morsan på restaurang.

Måndag, klockradion tjuver som vanligt. Ligger kvar en stund och önskar sig bort, går upp, duschar.

Onsdag kväll, hyr ett par filmer, ser en av dom, tröttnar och spelar nätpoker, tackar nej till ett privat-meck åt en polares polare.

Torsdag kväll, funderade lite på att resa någon stans över julen, söker lite på nätet, hittar inget, somnar tidigt.

Villan

I början var det nästan som Mirjam tänkt sig, eller i vart fall såg det ut att kunna bli så. De flyttade in den första maj, samma dag som våren kom dit, det sa i varje fall säljaren. Mirjam hade ordnat den bra, flytten. Ander kamrat lånade en riktig lastbil från sitt arbete. Det var han Anders och två killar till som bar. Det räckte med en tur med den stora bilen. Hon och hennes två bästa väninnor stannade kvar och städade. Det gick väldigt bra, precis som planerat. Lena dammsög och torkade golven, Belinda rengjorde badrummet. Själv tog hon sig an köket. Garderoberna, fönstren och balkongen hade hon redan städat tidigare. Det tog bara några timmar, sen kunde de packa ihop det sista och åka till hennes nya hem, huset på landet.

Bergshamralänken, Norrtäljevägen, Brottbys trafikplats, Älgeby, ännu mest bara namn för henne, men snart skulle det vara hennes värld. Redan efter den hemska betongbunkern i Täby var det som om dom lämnat stan. Mer grönt, bilarna körde i ett lugnare tempo och luften var som klarare. De for vidare längs den smala, slingriga vägen till Älgeby. ”Som i Värmland”, sa Lena och hon borde ju veta för hon var ju därifrån. Framför bilen, en tvär kurva, en glittrande sjö och ett hus som såg övergivet ut. Senare utbreddes sig åkrar med kor som betade. Belinda pekade på korna och sa något. Lena rättade retfullt och förklarade att det kallades för hagar. Alla tre skrattade. Lena höll en medvetet tillgjord lektion i livet på landet. Belinda låtsades inte fatta någonting, själv skrattade hon näst intill hysteriskt. Delvis för att det var roligt fast antagligen mest av nervositet.

Lena svängde in på en grusväg, hon visste vägen för hon och Mirjam hade varit där och tittat. Det verkade ha varit ett sommarstugeområde fram till för inte så länge sedan. Numera ett område med mindre villor, välvårdade trädgårdar och hantverkarbilar på uppfarterna. De såg en stor äng med en häst som betade, det kändes rätt. De körde förbi några än mindre grusvägar. När de passerat den fjärde i ordningen svängde hon in, körde några meter till och svängde igen. Bredvid infarten satt en röd brevlåda, deras brevlåda. Tomten var lummig, eller kanske snarare misskött. Anders skulle få rensa en del. Mirjam skulle måla huset, Anders gräva en grusgång, hon plantera en häck. Allt var klart, planerat och nedtecknat. Längs med grusvägen stod lastbilen. Bakdörrarna var öppna och vikta framåt. Den verkade redan vara tom. När Mirjam kom halvvägs upp för trappan till verandan förstod hon att dom måste vara mer än så. Antagligen var dom klara för dom satt alla fyra i var sin solstol med en öl i handen. Hon skyndade sig att krama om dom och säga något uppskattande till var och en. Men egentligen kunde hon knappt bärga sig från att kasta sig in i huset och se hur det såg ut, tomt fast med deras kartonger och möbler. Lena och Belinda tog det lugnare, småpratade lite med killarna och accepterade var sin öl som Anders erbjöd dem.

Hon noterade nöjt att allt föreföll vara i sin ordning. Huset var nog välstädat, allt verkade ha kommit med och det var uppställt ungefär som de planerat. Hon och Lena hämtade salladerna och bröden i bilen. Belinda stod kvar på verandan med sin öl. Det vart en trevlig eftermiddag, inte så mycket mer blev upppackat än tandborstar och sängkläder, men vad gjorde det. De var båda lediga ifrån sina arbeten hela den kommande veckan, så de kunde i lugn och ro packa upp och göra ett hem senare, allt enligt planerna.

Mirjam och Anders packade upp, skruvade fast krokarna, hängde upp tavlor, funderade, flyttade om och diskuterade. De var ivriga att få det klart bägge två. Varken hon eller Anders ville gå och lägga sig, så redan på onsdagen syntes inte längre några kartonger, huset såg bebott ut och allt verkade som om de stått på sina platser hur länge som helst. De gjorde en lista på det som saknades. Anders räknade mest upp verktyg och attiraljer till boden. Mirjam föreslog diverse möbler och husgeråd. Precis som det skulle vara i en familj, enligt deras syn på saken. Även detta stuvades in och hängdes upp. De var nöjda med sina inköp. Han med verktygen hon med de som hon ansåg hörde till hennes domäner. Det skulle bli helg, dom väntade besök. Bådas föräldrar skulle komma på inspektion och middag samtidigt. Dom hade träffats några gånger tidigare fast detta skulle bli som ett examensprov. Mirjam och Anders skulle ta emot dem såsom vilka bekanta som helst som kom på besök. Det krävde åtskilligt med planering och inköp.

Hon var nervös, precis som hon alltid var när hon visade upp mamma och pappa offentligt. Skulle dom göra bort sig, prata om hur klumpig hon var när hon var liten, eller börja fråga om det fanns barn med i planerna. Vad visste dom om deras kamp i sängkammaren. Det var absolut inget hon ville tala med föräldrarna om. Att tala med mamma och pappa om något som hade med sex att göra, otänkbart. Dessutom när Anders föräldrar var vittnen. Säkert lika angelägna dom, om att det skulle bli barnbarn. Anders var ju dessutom enda barnet. Hon försökte vifta bort tankarna genom att bläddra frenetiskt i en kokbok med mat från Medelhavet.

Föräldrarna verkade gilla huset och alla verkade tycka att maten var god. Anders föräldrar hade med sig en stor orange bensindriven sak med knivar längst ner. Anders sa att det var en trimmer. Föräldrarna verkade ha pratat ihop sig på något sätt för av hennes föräldrar fick de en hjälm och ett par skogsarbetarbyxor som det stod "Husqvarna" på. Hon hade ingen aning om att dom hade kontakt. Eller var det kanske så att både hans och hennes föräldrar frågat Anders om huruvida det var något som saknades i hushållet. Varför hade de inte frågat henne? När hon senare hörde av Anders vad dylika tingestar brukade kosta och senare även såg vad han gjorde med den i den vildvuxna trädgården kändes det ändå som en ganska bra inflyttningsgåva.

Av andra fick de senare en häcksax, av ytterligare några andra fick de en planteringsspade. Märkligt, som om de skrivit på flyttkorten att de behövde trädgårdsverktyg. Paret med häcksaxen kom över och grillade helgen efter föräldrarna varit där. Det var en kille som Anders varit kompis med sen gymnasiet och hans nya flickvän eller kanske inte riktigt ännu hans flickvän. Dom hade precis träffats i verkligheten. På nätet hade de känt varandra i ett par månader. Hon verkade trevlig ända till hon blev full och började pumpa Mirjam på information om Anders kamrat. Visserligen bad hon om ursäkt innan hon gick, men det hade ändå blivit lite obehagligt.

Några veckor senare var det midsommar. Trädgården såg ut som en riktig trädgård nu, med gräsmatta, några stora granar, en syren vid infarten. Syrenen var helt översållad med stora lila blommor. På gräsmattan hade Anders satt upp ett kors ihopsikat av två plankor. Mirjam hade försökt dölja att det var plankor genom att klä in dem i gröna kvistar. Det vart bättre, fast det kändes ändå inte riktigt äkta. Hon hade emellertid inte tid att tänka så mycket mer på detta då det var så mycket annat att stå i. Det var fredag morgon, om några timmar måste sillunchen vara framdukad på verandan och där fanns ännu inte ens ett bord stort nog. Skulle det regna? Kanske, det var ju midsommar. Anders tyckte att det var värt att chansa, så det blev så. Med gemensamma krafter bar de ut köksbordet och ställde det tätt intill skrivbordet som de bar ut dessförinnan. Verandabordet, som var runt, passade inte in bredvid dessa. Kanske skulle det gå utan detta, fast det skulle bli trångt. Anders hade börjat bära ut stolar. Han ställde dom glest, för glest. Hon påpekade det, han försvarde sig med att det inte fanns stolar nog att ställa dem tätt. Skit, stolarna skulle inte räcka. Telefonen ringde, det var Belinda hon hostade, hade visst blivit sjuk. Inte långt senare ringde Malin, hennes dotter hade också blivit sjuk. Saken löste sig. Festen blev väldigt lyckad, det kände även Mirjam. Hon hade haft kul, blivit lite lagom berusad. Några vart väldigt berusade, men inget otrevligt hände. Dom hade suttit kvar länge där på verandan ända tills det blivit mörkt och ljust igen, vilket var väldigt ovanligt för Mirjams del. Ett tag regnade det, då gick dom in i vardagsrummet och dansade. Sent på midsommardagen orkade de ta tag i städningen. Anders gick runt i trädgården med en sopsäck. Plockade ölburkar och allt möjligt. Mirjam och en av gästerna som stannat kvar röjde på borden. Köksbordet hade visst inte tålt regnet. När hon tog bort pappersduken såg hon att skivan hade blivit vågig på något konstigt sätt, som om träet svällt av vattnet. Sorgligt, det var ett fint bord annars, fast det var det enda som gått sönder vad hon kunde se. Förutom en tallrik som Mirjam råkade tappa whiskyflaskan på när hon serverade avecen till kaffet.

Det var enligt hennes åsikt fortfarande för kallt i vattnet i den lilla sjön, men flera av gästerna hade badat någon gång på natten. Nu tyckte Anders och hans kamrat att de skulle ta årets premiärdopp. Mirjam följde med, tog med sig baddräkten för säkerhets skull. Solen sken på stranden, några ungar sprang runt nakna och försökte fånga grodyngel. Mirjam bredde ut en filt i gräset. Anders och hans kamrat badade. Mirjam solade, blev varm och badade hon med. Vattnet kändes ganska varmt, antagligen för att sjön var så liten att vattnet redan hunnit värmas upp. Det skulle bli många bad den sommaren, då solen kom att skina åtskilliga dagar, i synnerhet på deras semester. Förutom en resa till ett bröllop på Gotland stannade de i villan hela semestern. Den blev bara bättre och bättre. Anders högg ner en stor gran och det gjorde en enorm skillnad. Plötsligt var det sol på altanen ända från morgonen. Hon hann läsa många böcker där den sommaren. Det var så underbart. Den fina altanen, solen, den vackra solstolen i teak som man nästan kunde ligga i ifall ryggstödet fälldes ner. Den vackra mjuka dynan med blått tyg och vita knappar. Hon, solbränd med en god bok och en läsk. Anders i boden, pysslande med något. Ofta visste hon inte vad, men det spelade ingen roll, han var nöjd och hon med. Han sa att han inte hade ro att läsa. Han jobbade hellre med huset, fast han ville inte ha någon hjälp. Försökte hon hjälpa honom verkade det mest som om han blev sur. Så Mirjam låg mest kvar och läste. Anders till och med gjorde middagarna, det blev mest något grillat. Han älskade det, att grilla. Det tråkiga var då bara att hon förväntades göra tillbehören. Skära sallad, koka ris och allt sånt och det var så himla viktigt för honom att alla tillbehören var klara innan han lyfte köttbitarna från grillen. Det var liksom kronan på verket enligt honom. Det viktiga, det som skulle diskuteras och analyseras. Det andra var helt ointressant. Men köttet, var det mörkt nog? Skulle de välja gris nästa gång eller kanske lax? Så gick semestern, det blev augusti och dags att börja arbeta igen. Dom hade precis lika lång semester, men eftersom Mirjam arbetade på ett gruppboende och han i en butik var hon tvungen att gå upp betydligt tidigare. Dom tre kilometrarna till bussen, som hon i början avverkat med glädje kändes tyngre nu. Väntan invid vägkanten hade aldrig varit så långtråkig och bussresan hade aldrig varit skumpigare. På vägen hem regnade det trots att det sett så klart och fint ut på morgonen. Mirjam hade inte tagit med sig några regnkläder. Den tunna sommarklänningen hann bli genomblöt innan hon var hemma. Huset var tomt och kändes nu för första gången lite ödsligt i kontrast till all glädje som hade fyllt det fram till gårdagen. Videobutiken där Anders jobbade stängde vid nio, så han skulle nog inte vara hemma förrän efter tio. Hon bredde några smörgåsar, kokade te, satte sig framför TV:n. Inget verkade spännande, vare sig nyheter eller barnprogram. Dom måste skaffa fler kanaler. Ute regnade det igen.

Dropparna slog hårt emot plåttaket. Det lät som värsta skyfallet, fast när hon tittade ut verkade det vara ett beskedligt regn. Hon ville prata med någon. Mirjam letade upp telefonen. Började slå Lenas telefonnummer. Hon svarade inte, inte Belinda heller. Mamma däremot svarade, men hade inget roligt att berätta. Mest det gamla vanliga. Mirjam måste ha somnat i soffan för plötsligt kände hon Anders hand mot hennes kind. Han såg glad ut, frågade om hon ville ha en macka, sedan gick han till köket. Hon ropade till honom, han verkade inte höra. Mirjam låg kvar, ansträngde sig för att vakna, ropade igen, fortfarande inget svar. Hon ville nog ha en macka, mest för sällskapet. När hon kom in i köket hade han redan ställt in allt och hans smörgåsar var nästan uppätta.

– Men jag ville ju också ha en macka.

– Jaha, varför sa du inte det då?

– Jo det gjorde jag men du lyssnade ju inte.

– Jag hörde inte att du sa att du ville ha en macka?

– Just det, du lyssnade inte.

– Men gör en macka själv då, du har ju haft hela kvällen på dig. Här kommer jag hem från arbetet och du ligger och väntar på att jag ska göra mackor åt dig.

Han sa inget mer, istället stoppade han in det sista av den sista mackan i munnen, drack ur resten av ölen, hämtade en till och gick ut. Hon visste var han var på väg. Han skulle gå till boden, till sitt trumset. Snart hörde Mirjam att hon gissat rätt.

Följande dag regnade det redan på morgonen. Mirjam satte på sig en tunn regnrock som mest såg ut som en stor plastpåse. Det visade sig att det var håll i den. Regnet trängde in och kylde henne i skrevet. På hemvägen regnade det också. Dessutom blev färden vinglig då kassen med matvaror, som hängde på styret, kom i gungning. En bil körde om henne, nära, den stänkte vatten, kassen gungade värre. Mirjam höll på att falla. Väl hemma duschade hon, länge, så länge att det till slut bara kom kallt vatten ur munstycket.

Anders skulle väl komma vid tio, det enda hon hade att se fram emot var en kopp te och äggsmörgåsar med kaviar. Kassen stod på bordet ouppackat.

Medan tevattnet stod på spisen började hon tömma den. Mjölken, kaviaren och majonnäsen, allt var nedkletat med ägg. Två ägg var hela, fyra hade spruckit och runnit ut. Det började bli lite mycket nu. Hon förtjänade något tröstande, en chokladkaka eller en whisky. Det blev både och, för säkerhets skull. Fast det hjälpte föga. Hon kändes sig sedan inte bara ensam utan även onyttig och lite lätt berusad. Whiskyn gjorde henne än mer sorgsen. Även denna kväll somnade hon i soffan. Skillnaden denna gång var att hon väckte av ljudet av en trumvirvel bortifrån boden.

Dagarna gick, det blev mörkare och kallare. Även inomhus blev det kallare. Huset var visst inte så välisolerat och det märktes. Mirjam brukade ligga med en tjock filt omkring sig i soffan tills Anders kom hem. Ibland samtalade de lite, det hände att Anders tog med sig någon film hem från videobutiken, men oftast gick han direkt ut i boden. Hennes förhoppning hade varit att det skulle bli för kallt där, att han skulle vara hos henne. Fast tvärtom, han ställde in ett element och tillbringade än mer tid där, även på helgerna. Ingen idé att göra något på huset nu på vintern. Ingen idé att åka till stan det kostar för mycket bensin, menade han. Hon protesterade, fast vad kunde hon göra. Det var hans bil och Mirjam hade inte ens körkort. Ta bussen, som på helgerna bara gick några gånger om dagen, det var för jobbigt. En lördag i november kom Lena dit, det var en höjdpunkt, sedan julafton hos hennes föräldrar. Därefter ytterligare mörker, men ännu senare skulle det bli maj igen och det skulle bli juli.